

ע"פ המבואר לעיל, ש"חזק חזק ונתחזק" הוא חיזוק במיוחד של (וב) הענין המדובר בפסוק האחרון (שמגיע מיד לפני אמירת ה"חזק כו") - מתעוררת תמי' הכי גדולה בנוגע לסיום של ספר בראשית:

הפסוק האחרון של ספר בראשית הוא אודות מיתת יוסף - "וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים".

נשאלת הקושי' החזקה ("שטעלט זיך די שטורעמ'דיקע קשיא"): כיצד אפשר להתחזק ("חזק חזק ונתחזק") מכך ש(1) "וימת יוסף", ו(2) הוא נשאר - "במצרים", "ערות הארץ" - ירידה הכי תחתונה... ו(3) נשאר לא באופן עראי, כ"א באופן קבוע ולדורות.

. . וי"ל הביאור בכל זה - כמובן גם לפשוט שבפשוטים, ולבן חמש למקרא וכיו"ב:

מובן בפשטות (אפילו לילד קטן) שקודם הליכת בני' גלות - זקוקים הם לחיזוק ונתינת כח, בכדי להצליח לעמוד בנסיונות הגלות, ולהישאר שלמים באמונתם ובלימוד התורה וקיום המצוות ועבודת ה' בכלל.

לכן מובן שקודם שבאים ל"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" - הירידה העיקרית בגלות מצרים - זקוקים לחיזוק מיוחד וכחות בכדי לעבור אותו.

. . סיום הפרשה ממש (הפסוק האחרון), "וימת יוסף גו' ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים" - הוא החיזוק החזק ביותר ונתינת כח ליהודים בהיותם בגלות.

נוסף לזה שיש להם את ה"מעשה אבות סימן לבנים", ונוסף להבטחות של הקב"ה לאברהם יצחק ויעקב, והבטחת יוסף לבני' ("ואלקים פקוד גו") - מקבלים היהודים בגלות עצמו מציאות בפועל שמחזקת אותם ומסייעת להם לסבול את החושך כפול ומכופל.

המציאות של יוסף שנמצא בשלימות ביחד עמהם בגלות מצרים, ולא רק באופן עראי, כ"א באופן קבוע ובשלימות . . שזה מחזק את היהודים שיוכלו לסבול את הגלות, ויתירה מכך - לשלוט על הגלות, בדוגמת ובכח דיוסף

רואים שמנוחתו-כבוד של כ"ק מו"ח אדמו"ר (יוסף שבדורנו) היא יחד עמנו בגלות, בחצי כדור התחתון - ויישם בארון במצרים!" והטעם לזה הוא - בכדי שעי"ז יהי "חזק חזק ונתחזק", שיהודים בחושך כפול ומכופל של דרא דעקבתא דמשיחא, יתחזקו, ושוב יתחזקו, ושוב יתחזקו מכך ש"יוסף" נמצא יחד עמנו בגלות!

ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים", ועי' הגלות לבוא לעילוי נעלה יותר ("והעלה אתכם"), ולעלות בפועל במצרים לארץ ישראל.

. . ובכדי להדגיש זאת יותר ובגילוי, מכריזים כל היהודים בביהכ"ס בסיום ספר בראשית, ותיכף לאחרי הפסוק האחרון "וימת יוסף גו' ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים" - "חזק חזק ונתחזק": מתחזקים מכך

שיוסף נמצא יחד עמנו בגלות, עם עצמותיו ובשרו וכו'.

. . ובאם הדברים אמורים בכל הדורות של הגלות - עאכ"כ בדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא.

. . שמו (הראשון) של כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו (בדוגמא שיוסף הי' הנשיא בדורו) - הוא יוסף, ועבודתו של נשיא דורנו היא בדומה בכמה פרטים לעבודת יוסף.

. . רואים שמנוחתו-כבוד של כ"ק מו"ח אדמו"ר (יוסף שבדורנו) - היא יחד עמנו בגלות, בחצי כדור התחתון - ויישם בארון במצרים!"

והטעם לזה הוא - בכדי שעי"ז יהי "חזק חזק ונתחזק", שיהודים בחושך כפול ומכופל של דרא דעקבתא דמשיחא, יתחזקו, ושוב יתחזקו, ושוב יתחזקו מכך ש"יוסף" עם העצמות שלו, כולל גם פירושו (הפנימי ד"עצמות" מלשון) עצמיות, עצמותו (ומהות) דיוסף, נוסף על הבשר שלו וכו' - נמצא יחד עמנו בגלות!

במילא אין לנו מה להתפעל מהגלות, ונחזיק חזק בעמידה בכל הנסיונות והעלמות והסתרים של הגלות שיכולים להפריע ללימוד התורה וקיום המצוות, כולל ובמיוחד - העבודה וההליכה ב"דרך ישרה אשר הורנו מדרכיו . . (ו) אורחותיו של "יוסף" שבדורנו - שעי"ז מראים ש"זרעו בחיים" במילא "אף הוא בחיים".

. . חיזוק יתר ליהודים בגלות ניתן ע"י הידיעה שעומדים ברגעים האחרונים של הגלות ונותר רק "לצחצח את הכפתורים" ("צופוצו די קנעפלעך"), וגם ע"כ יש את הסיוע והחיזוק מ"וישם בארון במצרים".

משיחת ש"פ ויחי ה'תשנ"ז

בשעת הצהריים הגיעה ניידת משטרה למטרת ליווי הרבי לאוהל כרגיל, וכולם מחכים שאד"ש יצא לנסיעה לאוהל, אך בשעה 3:10 יצא הר"ג והודיע שהרבי יוצא לתפילת מנחה (כ"ק אד"ש אמר להר"ג שהיום הוא לא נוסע לאוהל ויסע מחר)

יומן מימי י"ד-כ' טבת ה'תשמ"ו - כקביעות ימים אלו

בתוך המכונת הרבי סימן חזק מאד להגברת השירה. היום הדפיסו תניא בבית מחנה ישראל אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש (מקום הכולל אברכים).

היום התקשרו לכל אנ"ש ברחבי תבל מטעם אגודת חסידי חב"ד, להודיע שיערכו התוועדות בש"ק הקרובה פרשת יחי או בסמוך לו לרגל המצב הנראה לאחרונה.

<< המשך בעמוד הבא >>

יום ה', י"ד טבת

כ"ק אד"ש היה היום באוהל. חזר בשעה 6:45 כשעתיים אחר השקיעה.

בצאתו לאוהל, ליד המכונת נתן כסף לצדקה לקבוצת ילדים מהקעמפ (קעמפ חורף), לכמה מהילדים הרבי הניח את ידו הק' על ראשם.

תורת אבות

שיחות, אגרות ויומנים בעניני דיומא

גליון קמב

יו"ל לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' ויחי, ה'תשע"ז

מאה וארבע-עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר יוצא לאור עלידי

והתלמידים השלוחים שיבות תומכיי'תמימים ליובאוויטש באה"ק

להצטרפות לרשימת תפוצה: BeitChayeinu@gmail.com
להקדשות: +972-7-95742151

מעמנו וראו

ש"פ ויחי ה'תשס"ט

שכל רגע ורגע מרגיעי
הגלות האחרונים
נעשה באופן ד"טו"ב"

אמנם, לאחר כל הענינים שעברו בני" במשך קרוב אלפיים (!!!) שנות גלות קשה ומרה - הרי בודאי ובודאי שמעלתם של ישראל היא בתכלית הגילוי (גם לעיני כל עמי הארץ), ואין עוד צורך בצרת וקושי הגלות,

- ובפרט אחרי ההכרה וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו, שכבר סיימו כללות העבודה דומן הגלות, גם "צחצוח הכפתורים", ועכשיו "עמדו הכן כולכם", לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות -

ומכיון שכן, הרי בודאי שמכאן ולהבא (עכ"פ) צריך להיות מצב ד"סתם... כל צרות שבנו"ס, הן בנוגע לצרותיו של כאו"א מיראל בתור איש פרטי, והן בנוגע לצרות דכלל ישראל, ובפשטות, שגם ברגעי הגלות האחרונים נעשה אצל כאו"א מיראל מעמד ומצב ד"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" - שכל רגע ורגע מרגיעי הגלות האחרונים (אפילו לא יום שלם, ועאו"כ לא שבוע וחודש, עד לשנה, ועאו"כ לא י"ז שנה ח"ו), שלהיותו משך זמן יש בו שינויים, ולכן שייך לקרותו בשם "שנה מלשון שינוי" - נעשה רגע זה (עם כל השינויים שבו) באופן ד"שבוע עשרה (שנה), בגימטריא "טוב", עד לשלימות הטוב כפי ששייך בזמן הגלות, ותיכף ומיד - שלימות הטוב האמיתי, בגאולה האמיתית והשלימה.

יום ו', ט"ו טבת

בליל ש"ק לאחר סעודת ש"ק נערכה בזאל למעלה התוועדות גדולה בהשתתפות כל המשפיעים וכו'.

יום ש"ק פרשת ויחי, ט"ז טבת

התוועדות.

שיחה א - פרשת ויחי היא סיום ספר בראשית, שתחילתו הוא כפרש"י כח מעשיו הגידי לעמו לתת להם נחלת גויים. כללות ענין ספר בראשית הוא ההכנה לירידה לגלות, ואע"פ שיעקב ובניו ירדו מצריימה, הרי אופן ירידתם הוא שנשארו בארץ גושן, ורק לאחר שמת האחרון מאחי יוסף אז התחיל השעבוד.

וכללות הספר מדובר מהאבות, וזהו מעשה אבות סימן לבנים, שמעשה - לשון מעשין - ענין של עבודה, משא"כ סימן הוא קל מאד, וכאן אומרים לבנים שאף שאצלם הענין קל מאד מאחר שהוא ירושה, מ"מ נדרשת אף עבודתם כמו שהאבות היו עובדים. א"א לירד למצרים בלתי מעשה אבות שמקבלים כח מהאבות, כשבאים לאדם ואומרים לו כך התנהג סבך הרי זה מיד פועל עליו.

וזהו מתוך שלא לשמה בא לשמה, שהתוך של השלא לשמה הוא לשמה, וזהו מצד הירושה. וזהו כח מעשיו וגו' שלכאורה היה צריך להתחיל את התורה מהמצוות, אלא שא"א להתחיל עם המצוות אלא דוקא אם כהכנה לזה יש את הכח מעשיו ע"ד ההקדמה לגלות דלעיל.

וכמו"כ רואים בכל יום שאין אומרים ברכת התורה מיד כשניעור משנתו אלא בתחילה אומרים מודה אני ועוד קודם ברכת התורה אומרים פוקח עוריים מתיר אסורים כמנהג חב"ד. וזהו הענין דכח מעשיו ואח"כ מצוות.

ושם ברש"י מתורצת קושיית הגויים. ובאמת אין זה הגויים אלא הא-ל זר אשר בקרבך מכיון שצ"ל בחירה חופשית שנא' ובחרת בחיים היינו אע"פ שתורה היא ענין של חיים, הרי הבחירה אינה משום שזה חיים, אלא משום ציווי הקב"ה, וכמו שהרמב"ם כותב שאין מקיימים המצוות משום יעודים גשמיים ורוחניים, זה ודאי שישנם הענינים הגשמיים והרוחניים, אלא שאין לבחור בגללם.

קיום התומ"צ של האבות היה בעיקר בארץ ישראל, ולכן נשא יעקב שתי אחיות משום חו"ל, אלא שאח"כ נהיה קנין הבעל.

טענת הגויים שלוקחים מהם הארץ היא טענה חזקה, ולעתיד לבוא הקב"ה יבחן אותם במצוה קלה, אך התירוף הוא שיראל מעלים זאת לדרגא יותר נעלית. האמת היא שהיה אפשר לישב בארץ ישראל בירושלים וכל הניצוצות יתקבצו לשם, אלא מ"מ חו"ל ישאר חו"ל, וזהו מענה הצמח צדק מאך דא ארץ ישראל, וכן זהו הביאור עתידה ארץ ישראל שתתפשט לכל הארצות וכו'.

שיחה ב - אודות נשי ובנות ישראל בענין הגאולה, מבואר בחז"ל שבזכות נשים צדקניות נגאלו כו'. שבפועל היה זה בגללם, ואותם הנשמות נתגלגלו לדור שלפני ביאת המשיח (בכתבי האריז"ל).

מובא בפרשה שיעקב אמר ליוסף שידוע שיש בלבו עליו על שלא קבר את אמו במערת המכפלה. ומכאן רואים שצריכים את שני הענינים: גם שיהיה בלבו וגם שלא להרהר כלל אודות מעשיו של רבו, אבל שיכאב צריכים, וכמו"כ בתורה צריכים הבנה והשגה.

וההוראה מעצם הסיפור, שתירוצו של יעקב סיפק את יוסף ובודאי את רחל. וזה שנכדי נכדיה ילכו לגלות רחל מבכה על בניה וכו' והקב"ה משיב לה... ושבנו בניו וגו'. וצריכים ללמוד מזה, שבשביל

זה כדאי לוותר להיקבר עם האבות ועם אדם וחיה בשביל שנכדי נכדיה יחזרו מהגלות וכו', שאפשר בדורנו להציל כו"כ מיראל ודאי שצריכים לוותר על שינה בבית פעם אחת או על האוכל הכי טוב, וכמו"כ לומדים ממנה שמצליחים עד שהקב"ה מבטיח ושבנו בניו. וכל הפסוק הזה מלא הוראות ותן לחכם ויחכם עוד.

מאמר כעין שיחה ד"ה יהודה אתה יודוך וגו', שיש יהודה - ביטול גם לפני ראובן שמעון ולוי, ויש ביטול של יהודה לאח"ז.

שיחה ג - רש"י אומר לגבי יעקב, שיעקב לא מת. רש"י לא מזכיר הענין שזרוע בחיים אף הוא בחיים. וכן זה לא מובן בפשוטו של מקרא וכו', כי בפשוטו של מקרא כתוב שיעקב מת.

זהו, על הפסוק יהודה אתה יודוך, ואינו מדבר על ברכות ראובן שמעון ולוי, ומה ההוראה בעבודת ה'.

רמב"ם, פכ"ב-כ"ד, אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם כגון פירות דקל, אבל דקל לפירותיו מקנה. מה ההוראה בעבודת האדם.

אמר שיבואו לקחת משקה אלו הצריכים לכך.

נתן בקבוק משקה לר"מ שטינמץ עבור מלוה מלכה בביהכ"נ חברת ש"ס. נתן לר' יעקב פרידמן עבור מלוה מלכה של חדרי תורה אור. נתן לר"ש ענדע עבור פתיחת כולל בבזיל. נתן לר"י אלטיין שנוסע לרוסיה. נתן לרא"ל קפלן עבור ארגון גג.

כולם הכריזו חוץ מאלטיין. הרא"ל קפלן הכריז (היה נראה שהרבי אמר לו את המילים שאמר) שיש ארגון גג של חב"ד בארץ ישראל, והם מתכוונים

להרחיב את הפעולות וכו' בגומרו להכריז אד"ש אמר בקול רם: אמן, בהצלחה רבה.

שיחה ד - הביאור ברש"י, הבן חמש למד שיש כמה לשונות במיתה, אצל חנוך כתוב ואיננו וגו'. והחילוק בין מיתה לגויעה, מיתה מורה על קשר לעץ הדעת טוב ורע, וזהו לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל ולא כיצחק שיצא ממנו עשיו, אלא יעקב מטתו שלימה, ואין לו שייכות לביום אכלך ממנו מות תמות.

הביאור בזה, שהברכות של ראובן שמעון ולוי אינם בגלוי משא"כ יהודה, והביאור יהודה ענינו ביטול, וביטול צריכים אף בחיצוניות - בגלוי, כמו שאומרים שבשמו"ע הוא ענין עבדא קמי' מריה, שאסור להראות שום תנועה חיצונית שזהו ענין של עבד.

הביאור ברמב"ם, שהענין המובא ברמב"ם זה ההבדל בין שליח שמוטר את עצמו או שמוטר את המחדו"מ שלו, ענין הקנין הוא כמו אני נבראתי לשמש את קוני שזהו הקב"ה, ומתי אפשר להקנות תמידית את המחדו"מ הוא כשמוכר דקל לפירותיו, היינו שמכר את הדקל עצמו ואז למחר שמחדו"מ יהיה ג"כ של הקונה מאחר שיש לו את הדקל, משא"כ באתכפיא מה שמכר עכשיו המחשבה אי"ז מוכרח על המחשבה הבאה וכו' וכו'.

בסיום ההתוועדות הורה להוסיף בענין השמחה כפי שדובר בהתוועדויות הקודמות ולהחליט בענין זה. ההתוועדות נגמרה בשעה 4:20 כחצי שעה לפני השקיעה.

הוספות: ר"ש קונין קיבל ירושה (צוואה) מאשה אחת, בסך של 42 מיליון דולר, זה נמצא כעת בהליכים משפטיים מאחר שהירושים טוענים שהיא היתה לא שפויה בדעתה. אך עוברת שמועה שהרבי אמר לו שלא יוותר, ובפרט שכעת מנהלים מאבק עוד שני מוסדות לא יהודים שגם הם קיבלו בצוואה חלק מכספה.

השבת נערכה תוכנית ה"פגישה" עבור נשים. בשבוע הבא תערך ה"פגישה" עבור הגברים.

וכאו"א מראה באצבעו ואומר זה: הנה משיח צדקנו, הנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הנה אלקינו זה גו' זה הוי"ו, והנה השולחן הערוך ומוכן לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר

ויה"ר שהחלטה עצמה ע"ד הוספת "מצוה אחת" באופן של זריעה (עוד לפני קיומה בפועל) תהי' ה"זריעה" שתביא צמיחת הגאולה בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, ביום הש"ק זה, שבת חזק דספר הראשון שבתורה, שכולל החיזוק דכל חמש החומשים וכ"ד ספרי קודש, עד לסיום דברי הימים ב"ויעל". העלי' מן הגלות אל הגאולה, ועד שלפני הקריאה במנחה "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", נעשה כבר "ראובן ושמעון סלקין", כל י"ב השבטים, האבות והאמהות, ומשה ואהרן עמהם, ונשיא דורנו - יוסף שבדורנו - ש"לא מת", כמו יעקב אבינו ("אלה תולדות יעקב יוסף"), כידוע ש"נשיא" ר"ת "ניצוצו של יעקב אבינו", וע"י ההתקשרות והביטול לנשיא הדור ה"ז נמשך בכל אחד ואחת מאנשי הדור.

ובפשוטות - שתיכף ומיד ממש "יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ" "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ש"הוא (הקב"ה) עצמו. . . אוהז בידיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר "ואתם תלוטטו לאחד לאחד בני ישראל", ומשיב את כולם - ושב עמהם ("ושב ה' אלקיך את שבותך"), "הכתיב גאולה לעצמו שהוא (שוב עמהם) - ביחד עם הבתי-כנסיות ובתי-מדרשות ובתי גמילות חסדים (עם כל הספרים והכתבי-יד) שבחוץ לארץ (החל מביהכ"נ וביהמ"ד דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שאנו עתה ממש בו, "בית רבינו שבבבל"), וכן הבתים הפרטיים דכאו"א מבניו שנעשו ממש בתים של תורה תפלה וגמ"ח, ו"כספם וזהבם אתם" - לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש השלישי.

וכאו"א מראה באצבעו ואומר זה: הנה משיח צדקנו, הנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הנה אלקינו זה גו' זה הוי"ו, והנה השולחן הערוך ומוכן לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה אומר דוד מלכא משיחא "אני אברך ולי נאה לברך".

ומתחיל מהסעודה דמוצאי שבת קודש (נוסף על המשך הסעודה (יין ומוזנות) בהתועדות דיום השבת שהוא מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"), "סעודתא דדוד מלכא משיחא", ובפרט שביום ראשון יום חמש עשרה בחודש "קיימא סיהרא (דחודש טבת) באשלמותא", שבודאי תערך ברוב פאר והדר, ועוד והוא העיקר, שתערך ביחד עם דוד מלכא משיחא בראשנו, כיון שעוד לפניו (ביום הש"ק) באים "עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים.

מעצמו וראו

התורה נותנת כח שגם בארץ מצרים יכול להיות מעמד ומצב ד"ויחי"

ויש להוסיף בנוגע ללימוד והוראה בעבודתו של כאו"א מירשאל - "החי יתן אל לבו" - ממ"ש "ויחי יעקב בארץ מצרים":

הענין ד"ויחי גו' בארץ מצרים" (שגם בארץ מצרים נעשה מעמד ומצב ד"ויחי", חיים טובים), הוא, ע"י עבודתו המיוחדת של יעקב (ויחי יעקב בארץ מצרים) - תורה, היינו, שהתורה, נותנת כח שגם בארץ מצרים יוכל להיות מעמד ומצב ד"ויחי".

ובפרטיות יותר - שלימוד התורה פועל ותורר גם בארץ מצרים, היינו, שאין זה באופן שלימוד התורה שייך רק לביהכ"נ וביהמ"ד, ד' אמות של תורה, אלא שפועל ותורר גם בעולם, עד לארץ מצרים, ובסגנון אחר - שנעשה קשר והיבור בין העבודה דלימוד התורה (ועניני קדושה בכלל) לעבודה בעניני העולם (ועולם מלשון העלם, עד למעמד ומצב דארץ מצרים), שע"י יכול להיות גם בארץ מצרים "ויחי יעקב", חיים אמיתיים ע"פ התורה, שעל ידה נעשים ישראל חד עם קוב"ה, מקור החיים.

לפנינו עלה הגהה משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה, על חלק השיחה בה מבאר כ"ק אדמו"ר את ההוראה הנלמדת מכללות פרכתנו, פרשת ויחי.

פענוח הכתי"ק [הגהות והוספות כ"ק אדמו"ר באו במודגש]: ההוראה מכללות פרשת השבוע - פרשת "ויחי":*

התחלת הפרשה היא - "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה". וידוע פירוש בעל הטורים בזה: "ויחי יעקב בארץ מצרים י"ז שנה - שהראשונים לא היו חיים כו".

וענין זה מבואר בארוכה ובפרטיות בפנימיות התורה (בסגנון המוכן גם לקטנים) - כידוע סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות שאלתו של אדמו"ר הצ"צ** לאדמו"ר הזקן בקשר לפירושו של בעה"ט: היתכן שיעקב אבינו, בחיר האבות, יהיו מבוחר שנות חייו י"ז שנה שגר בארץ מצרים, ערות הארץ? ויענהו אדמו"ר הזקן: כתיב "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה", ואיתא במדרש - הובא בפרש"י - א"ר נחמ"י

להתקין לו בית תלמוד שתהא שם תורה ושיהיו השבטים הוגים בתורה. "להורות לפניו גושנה" פירושו - שכאשר לומדים תורה מתקריבים להשי"ת, ואז - יכולים להיות גם במצרים במעמד ומצב ד"ויחי".

וזהו איפוא ההוראה הנלמדת מכללות פרשת "ויחי" בנוגע לכללות עבודתו של יהודי בעולם - שע"י לימוד התורה ביכלתו ובכחו לגלות את ה"טוב" ו"טוב מאד" בכל מקום ומקום שבעולם, ועד כדי כך, שאפילו בארץ מצרים, "ערות הארץ", מקולקלת שבארצות האומות - גם שם יכול להיות "ויחי יעקב", מבוחר שנותיו של יעקב אבינו, בחיר שבאבות!

(* שכל חלק ופוסק ממנה - הוא "חלק ופוסק דפ' ויחי".
(** בקטנותו, כשלמד בחדר דלימוד חומש התשב"ר.

ההוראה מכללות פרשת השבוע - פרשת "ויחי".
התחלת הפרשה היא - "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".
ידוע פירוש בעל הטורים בזה: "ויחי יעקב בארץ מצרים י"ז שנה - שהראשונים לא היו חיים כו".
וענין זה מבואר בארוכה ובפרטיות בפנימיות התורה (בסגנון המוכן גם לקטנים) - כידוע סיפור שאלתו של אדמו"ר הצ"צ** לאדמו"ר הזקן בקשר לפירושו של בעה"ט: היתכן שיעקב אבינו, בחיר האבות, יהיו מבוחר שנות חייו י"ז שנה שגר בארץ מצרים, ערות הארץ? ויענהו אדמו"ר הזקן: כתיב "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה", ואיתא במדרש - הובא בפרש"י - א"ר נחמ"י להקין לו בית תלמוד שתהא שם תורה ושיהיו השבטים הוגים בתורה. "להורות לפניו גושנה" פירושו - שכאשר לומדים תורה מתקריבים להשי"ת, ואז - יכולים להיות גם במצרים במעמד ומצב ד"ויחי".
וזהו איפוא ההוראה הנלמדת מכללות פרשת "ויחי" בנוגע לכללות עבודתו של יהודי בעולם - שע"י לימוד התורה ביכלתו ובכחו לגלות את ה"טוב" ו"טוב מאד" בכל מקום ומקום שבעולם, ועד כדי כך, שאפילו בארץ מצרים, "ערות הארץ", מקולקלת שבארצות האומות - גם שם יכול להיות "ויחי יעקב", מבוחר שנותיו של יעקב אבינו, בחיר שבאבות!

מסוגל הזמן להצטרף ללימוד הרמב"ם בסמיכות ליום ההילולא שלו

כאן המקום לעורר עור"פ אודות ההצטרפות ללימוד שיעור היומי ברמב"ם כפי שנתפשו ונתקבל בתפוצות ישראל, ומי שעדיין לא התחיל ללמוד מחזור הששי, ומחליט להצטרף עתה - כדאי ביותר שיתחיל ללמוד מהשיעור היומי (כדי להתאחד עם כל שאר הלומדים), ובמשך הימים שלאח"ז ישלים (לאט לאט, כדי שהלימוד יהי בהבנה והשגה) מהתחלת הרמב"ם.

ומסוגל הזמן ביותר להצטרף ללימוד הרמב"ם - בעמדתו בסמיכות לכ"ף (עשרים) בטבת (ביום הרביעי שבוע שמתברך משבת זו), יום הסתלקותו של הרמב"ם, שביום זה "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו... מתגלה ומאיר... ופועל ישועות בקרב הארץ", כולל ובמיוחד - בנוגע ללימוד תורתו, חיבורו העיקרי, ספר הי"ד.

לזכות

הרץ הנוגד בן הרה"ח ר' יצחק חיים וזוגתו רחל שיחיו מרשון לרגל הולדתו בשעש"מ ו' טבת ה'תשע"ז שיוכו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו ולגדלו - עם כל יוצ"ח שיחיו לתורה, חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר

לזכות

החייל בצבאות השם מנחם מענדל שיחי לרגל הולדתו בשעש"מ ג' טבת - זאת חנוכה - ה'תשע"ז נדפס ע"י ולזכות הוריו ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת מושקא שיחיו זקס שלוחי כ"ק אדמו"ר בטבילסי, גרוזיא שיוכו לגדלו לתורה חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר

ח"ו לחשוב שהגלות הוא המקום המתאים ליהודי יהודים בגלות הם במעמד ומצב ד"בנים שגלו מעל שולחן אביהם! ולכן, כל זמן שיהודי נמצא עדיין במצרים הרי הוא מכריז וצועק ללא הרף: "ונשאתני ממצרים!!" - מה יש ליהודי להיות במצרים!

והנה, גם כאשר נמצאים במצרים בסוף זמן הגלות (במעמד ומצב ד"ויחיי") ע"י הנהגה ע"פ הוראת התורה ("בית תלמוד שמשם תצא הוראה") - ח"ו לחשוב שהגלות הוא המקום המתאים ליהודי (אפי' כשהוא "במיטב הארץ" ודארץ מצרים (סוטה לד, ב)), יהודים בגלות הם במעמד ומצב ד"בנים שגלו מעל שולחן אביהם! ולכן, כל זמן שיהודי נמצא עדיין במצרים הרי הוא מכריז וצועק ללא הרף: "ונשאתני ממצרים!!" - מה יש ליהודי להיות במצרים!

ובמודגש בסיפור שבהתחלת פ' ויחי - שיעקב אבינו שלח לקרוא ליוסף, וביקש ממנו: "אל נא תקברני במצרים... ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם" (במעתה המכפלה), ועד שביקש ממנו "השבעה לי":

יעקב אבינו לא הסתפק בזה שיוסף בנו ביין מעצמו (ובפרט בהיותו "בן זקונים") שאין מתאים לקברו במצרים בה בשעה שישנה "מערת המכפלה" [ובפרט שמספר המקומות ב"מערת המכפלה" הי' מתאים בדיוק לד' זוגות - עד ליעקב ולאח"ה], ואף שיוסף לא הי' זקוק לזירוז מיוחד בענין זה, שלח יעקב לקרוא ליוסף (מבלי להתחשב בכבוד המלכות) וביקש ממנו "אל נא תקברני במצרים... ונשאתני ממצרים", ויתירה מזו: יעקב אבינו לא הסתפק בהבטחתו של יוסף "אנכי אעשה כדברך", אלא הוסיף לבקש ממנו "השבעה לי" - הבטחה באופן של שבועה! - ורק לקמן בדברי פרעה (ג, ו) מוכרח רש"י לבאר הכרח השבועה ובאופן אחר - כי כאן פשוט הוא, כדלקמן -

וכמדובר כמ"פ - כל סיפורי התורה אינם סיפורים בעלמא ח"ו, כי אם הוראות בנוגע להנהגה בפועל לכאורה מישאל (לא רק ל"יחידי גולה"), ובכל הזמנים כולם, מכיון ש"התורה היא נצחית" -

יהודי צריך לבקש ולצועק להקב"ה "נצחית", ללא הרף - "ונשאתני ממצרים"! הוא נמצא אמנם במעמד ומצב ד"ויחיי", לומד תורה ומקיים מצוות, נותן צדקה וכו' - אבל הגלות אינו מקומו ומעמדו ומצבו האמיתי, ולכן מבקש הוא (מיוסף זה) הקב"ה (ספר הליקוטסם להאריז"ל שמות בתחלתו) - "ונשאתני ממצרים"! רצונו לצאת מהגלות!!

ואינו מסתפק בזה שכתוב בספרים אודות ביאת משיח והגאולה העתידה, אלא הוא בעצמו מבקש מהקב"ה - ללא הרף - על ענין הגאולה: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים!" וגם לאחר שביקש זאת בתפלת מנחה, הרי בתפלת מעריב שלאח"ז (בסמיכות זמן) חוזר הוא ומבקש על ענין הגאולה, וכן הלאה, כלומר: הוא מבקש ללא הרף - "ונשאתני ממצרים"!

והדיוק בזה הוא - "ונשאתני ממצרים" לשון המורה על ענין של עלי, מכיון שדוק ע"י ירידת הגלות נפעל עליו גדול ביותר - כיתרון האור מן החושך. וע"ד שאמר הקב"ה ליעקב אבינו בקשר עם ירידתו למצרים - "ואנכי אעלך גם עלה" (ויגש מו, ד), כלומר, שע"י הירידה למצרים נפעל עליו גדול ביותר - ב' עליות "אעלך גם עלה".

<<< המשך מעמוד 2

בימים האחרונים נוסעים כל יום מנין בעלי בתים לאוהל.

יום א', י"ז טבת

כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 10:50, חילק כסף לצדקה לכל הנוכחים במשך 10 דקות. נסע למקוה. בשעת הצהריים הגיעה נידת משטרה למטרת ליווי הרבי לאוהל כרגיל, וכולם מחכים שאד"ש יצא לנסיעה לאוהל, אך בשעה 3:10 יצא הריל"ג והודיע שהרבי יוצא לתפילת מנחה (הרבי אמר להריל"ג שהיום הוא לא נוסע לאוהל ויסע מחר), מעריב היה בשעה 5:15 (כנראה שאד"ש צם).

יום ב', י"ח טבת

כ"ק אד"ש היה היום באוהל.

יום ג', י"ט טבת

בעת כניסת אד"ש לתפילת מנחה, אחרי שהפסיקו לשיר אד"ש סימן פעם אחת בידו הק', אך משום מה לא התחילו לשיר.

היום הכניסו הודעה אד"ש מחלוקת לימוד בספרי קה"ת בין כל אנ"ש והת' מכל קצוי תבל.

את השמחה הפנימית ששוררת בקרב אנ"ש והת' על זה שאד"ש ממעט לנסוע לאוהל, אין לתאר.

יום ד', כ' טבת, יום ההילולא דהרמב"ם

כ"ק אד"ש היה היום באוהל.

ר' שמאי ענדע נסע היום לס. פאולו ברזיל כדי להקים שם כולל, היתה לו הוראה מאד"ש שהכולל לא יהיה תחת השם חב"ד.

בערב התקיימה התוועדות עם ר"ד רסקין ור"ש מרוזוב. ר"ד רסקין אמר שברצונו להודיע דבר מה ושהבחורים לא יבואו אח"כ בטענות שלא שמעו ומדוע לא הזהירו וכו'. שידעו שכל יום המזכירות מתעניינת על המצב בעת הסדר בואל, שאלו מדוע ריק? איפה התלמידים נמצאים? וכמו"כ בקשו את רשימת הסדרים, ועיקר ההתעניינות זה על הדיוק בזמן. ואם יהיה לזה תוצאות הוא לא יודע, אבל שלא יהיה טענות אח"כ.

יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ וזה גופא (הבקשה וההתבוננות בזה) נותן סיוע ועידוד רב בעבודת ה'

ומזה גם הוראה לכל היהודים לכל הדורות - שצריך להיות הענין ד"ביקש... לגלות... קץ הימין": יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ, שזה גופא (הבקשה וההתבוננות בזה) נותן סיוע ועידוד רב בעבודת ה'.

וכפי שרואים במוחש, שכשאומרים ליהודי ש"הנה הנה משיח בא" ("אט אט קומט משיח") ר"וי וואנט משיח נאו" - זה פועל זירוז והוספה בעבודת ה', וזהירות יתירה יותר שלא יהי' שום ענין של "שמא יגרום כו'", שח"ו יעכב את ביאת המשיח.

ובימינו אלה מיתוסף עוד ענין: תורת אמת אומרת "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", הגמרא אומרת בפשיטות שהקץ ישנו כבר מזמן; צריך רק שיהי' ה"שעתא חדא" - ההזזה ("דעם" "קער"") דתשובה, שמביא "ומיד הן נגאלין", מיד ממש - "נאו" - בעגלא דידן. תשיחת ש"פ ויחי ה'תשנ"א